

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/2/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6420200470
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6420200470.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Baláža a členov senátu JUDr. Ivicy Hanuskovej a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci žalobcov: 1/ W. O., narodená XX. XX. XXXX, bytom XXX XX E. nad K., I. W. M. XXX/X, štátna občianka SR, 2/ E. O., narodená XX. XX. XXXX, bytom XXX XX K. Z., N. XX/XX, štátna občianka SR, 3/ Z. O., narodený XX. XX. XXXX, bytom XXX XX K. Z., N. XX/XX, štátny občan SR, spoločne právne zastúpení: Lion Law Partners, s. r. o., so sídlom 974 01 Banská Bystrica, Komenského 14A, IČO: 36 862 461, proti žalovanému: V. R. J. O., narodený XX. XX. XXXX, bytom XXX XX Y., O. XXX/XX, štátny občan SR, za účasti intervenientov: 1/ R. W. B., narodený XX. XX. XXXX, trvale bytom XXX XX I. Z., M. 4, štátny občan SR, právne zastúpený: W. Henrich Schindler, advokát, advokátska kancelária 974 01 Banská Bystrica, J. Kráľa 7, IČO: 40 887 481, 2/ R. Z. Z., narodený XX. XX. XXXX, bytom XXX XX Y., I. XXX/XX, štátny občan SR, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a o vzájomnej žalobe o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 23C/5/2020-482 zo dňa 13. júla 2022, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.
- II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom 1/ až 3/ spoločne a nerozdielne náhradu trov odvolacieho konania, ako aj odvolacieho konania o vzájomnej žalobe, v celom rozsahu.
- III. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (výrokom I.) okresný súd určil, že byt č.XX na 1. poschodí vo vchode č. X bytového domu so súpisným číslom XXX na ulici A. X. X/XX v E. nad Hronom, špecifikovaný v petíte rozhodnutia okresného súdu, spolu s tam uvedeným podielom priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a na príslušenstve a spoluvlastníckom podiele príslušného pozemku, na ktorom je bytový dom postavený, patria do dedičstva po Ing. J. O., narodeného XX. XX. XXXX, ktorý zomrel dňa XX. XX. XXXX v E. nad Hronom, v režime bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a to žalobkyne 1/ a jej nebohého manžela. Vzájomnú žalobu žalovaného zamietol (výrok III.) a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ až 3/ spoločne a nerozdielne náhradu trov konania (výrok II.) a náhradu trov konania o vzájomnej žalobe (výrok IV.) v súdom určenom rozsahu a lehote. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobcovia domáhali určenia, že predmetné nehnuteľnosti patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a to žalobkyne 1/ a Ing. J. O., jej manžela, ktorý zomrel XX. XX. XXXX, a to ku dňu smrti poručiteľa Ing. J. O.. Žalobcovia v konaní tvrdili, že žalobkyňa 1/ spolu už so zosnulým manželom nadobudli zo spoločných prostriedkov počas trvania manželstva predmetnú nehnuteľnosť spolu s podielom priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a na príslušenstve a spoluvlastníckom podiele k pozemku, na ktorom je bytový dom postavený, zmluvou o prevode vlastníctva

bytu č. XXX/XX/XX-XXX zo dňa 20. 10. 1999. Žalobkyňa 2/ a žalobca 3/ sú deťmi žalobkyne 1/ a zosnulého Ing. J. O., a teda sú jeho zákonnými dedičmi.

2. Žalobcovia v žalobe uviedli, že žalobkyňa 1/ spolu so zosnulým manželom uzavreli dňa 28. 11. 2001 s veriteľom W. M. - SaS Slovensko zmluvu o poskytnutí finančných prostriedkov, na základe ktorej sa veriteľ zaviazal dlžníkom poskytnúť spoločne a nerozdielne peňažné prostriedky vo výške 33.193,92 eur (1.000.000,-Sk). Zároveň toho istého dňa uzavreli zmluvu o poskytnutí peňažných prostriedkov medzi W.om M.om - SaS Slovensko, ako veriteľom a Ing. J. O. - VMV - VAL - MART, W. O., V. O., W. M., ako dlžníkmi, na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkom spoločne a nerozdielne peňažné prostriedky vo výške 33.193,92 eur (1.000.000,-Sk). Žalobkyňa tvrdila, že dlžníci nikdy neobdržali dvakrát sumu 33.193,92 eur od veriteľa, túto sumu obdržali len žalobkyňa 1/ spolu so zosnulým manželom. Dňa 28. 11. 2001 žalobkyňa 1/ spolu so zosnulým manželom uzavreli s W.om M.om - SaS Slovensko zmluvu o zabezpečení záväzku prevodom práva podľa § 553 nasl. OZ, pričom na základe tejto zmluvy previedli na veriteľa vlastnícke právo k predmetnému bytu s príslušenstvom a podielom z pozemku. Pohľadávka bola zároveň zabezpečená zmluvou o zabezpečení záväzku prevodom práva uzavretou medzi W. M. - SaS Slovensko a zosnulým Ing. J. O. ako dlžníkom, na základe ktorej J. O. previedol na veriteľa aj vlastnícke právo k motorovému vozidlu Renault Laguna, ŠPZ ZHC-XX-XX. Pohľadávka bola zabezpečená aj zmluvou o zabezpečení záväzku prevodom práva, uzavretou medzi veriteľom a dlžníkmi - zosnulým Ing. J. O., V. O., nar. XX. XX. XXXX (brat zosnulého) a W. M., nar. XX. XX. XXXX (sestra zosnulého), na základe ktorej dlžníci previedli na veriteľa vlastnícke právo k rodinnému domu a pozemkom zapísaným na LV č. XXX a XXX v katastrálnom území B.. Zároveň zosnulý J. O. na zabezpečenie pohľadávky vydal vlastnú zmenku v prospech veriteľa na zmenkovú sumu 34.156,54 eur (1.029.000,-Sk), ktorú avalovali žalobkyňa 1/, žalobkyňa 2/, V. O. a W. M..

3. Žalobcovia v konaní v žalobe uviedli, že veriteľ W. M. - SaS Slovensko dňa 17. 04. 2002 postúpil pohľadávku voči žalobkyňi 1/ a jej zosnulému manželovi na postupníka V. V., ktorému žalobkyňa 1/ spolu s manželom uhradili prevodom na účet spolu sumu 78.000,- Sk (2.589,13 eur). Následne potom, čo bol dňa 17. 05. 2002 uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4K/64/2002 vyhlásený konkurz na pôvodného veriteľa W. M. - SaS Slovensko, správca konkurznej podstaty dňa 23. 07. 2002 oznámil listom žalobkyňi 1/ a jej manželovi, že iné plnenie zo zmluvy o poskytnutí peňažných prostriedkov zo dňa 28. 11. 2001 ako na účet v prospech W. M. - SaS Slovensko neuznáva. Vzhľadom na to dňa 15. 11. 2002 uzavrela žalobkyňa 1/ spolu so svojím zosnulým manželom a správcom konkurznej podstaty dodatok č. 1 k Zmluve o poskytnutí peňažných prostriedkov zo dňa 28. 11. 2001, v zmysle ktorého predstavuje istina sumu 980.000,-Sk a úrok vo výške 37.196,-Sk. Dlžníci úpadcovi na predmetnej pôžičke zaplatili celkovú sumu 11.186,33 eur (336.999,-Sk). Správca konkurznej podstaty podal v roku 2002 na súde žalobu, na základe ktorej prebiehal spor medzi úpadcom a Jurajom Jančom o určení neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 17. 04. 2002, avšak napriek tomu sa Juraj Jančo domáhal na Krajskom súde v Košiciach v konaní pod sp. zn. 6Zm/4/04-15 voči žalobkyňi 1/, žalobkyňi 2/, zosnulému manželovi a jeho súrodencom - W. M. a V.ovi O. vydania zmenkového platobného rozkazu, ktorý bol vydaný súdom dňa 20. 04. 2004, a na podklade ktorého bola voči povinným vedená exekúcia pod sp. zn. Ex165/2005 poverenou exekútkou JUDr. Evou Pálfyovou, pričom ku dňu 17. 04. 2008 bola v exekučnom konaní uhradená suma 34.451,04 eur. Exekúcia bola zastavená dňa 17. 07. XXXX. Napriek skutočnosti, že v prospech oprávneného V. V. bolo vedené exekučné konanie, na základe ktorého boli vykonávané zrážky z dôchodkov povinných V.a O. a W. M., podal V. V. dňa 29. 03. 2006 na Správe katastra v E. nad Hronom návrh na záznam do katastra nehnuteľností, na základe ktorého ho správa katastra zapísala ako vlastníka predmetnej nehnuteľnosti. Následne vo februári 2008 V. V. podal na Okresnom súde Žiar nad Hronom žalobu o vypratanie nehnuteľnosti voči žalobcom 1/ až 3/ a zosnulému manželovi žalobkyne 1/, pričom do tohto konania vedeného pod sp. zn. 5C/56/08 vstúpil nový vlastník bytu, Ing. W. B., ktorý vzal návrh v celom rozsahu späť, a ktorý podal v roku 2012 nový návrh na vypratanie bytu vedený na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 4C/31/2020. Toto konanie bolo prerušené do právoplatnosti rozhodnutia vedeného Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 1Cbi/2/2011.

4. Žalobcovia zároveň v podanej žalobe tvrdili, že i napriek tomu, že v exekučnom konaní bola uhradená pohľadávka 34.451,04 eur, V. V. dňa 31. 03. 2008 uzavrel s kupujúcim Ing. W.om B.om kúpnu zmluvu o prevode vlastníctva k predmetnému bytu, z ktorej vyplýva, že mu odpredal byt za cenu 900.000,- Sk, a o tejto skutočnosti súdnu exekútku neinformoval. V tom období teda v prospech V. V. bola na základe vedenej exekúcie vymožená suma 34.451,04 eur + 2.589,12 eur (78.000,-Sk), ktoré mu žalobkyňa 1/ so zosnulým manželom uhradili v roku 2002 a v dôsledku predaja nehnuteľnosti ďalších 29.874,53 eur

(900.000,-Sk). Žalobcovia poukázali na to, že v roku 2008 podali na Okresnom súde Žiar nad Hronom žalobu o vyslovenie neplatnosti uzavretých zmlúv z roku 2001, ktorá žaloba bola vedená pod sp. zn. 12Cb/188/2008, spis bol v apríli 2011 postúpený Okresnému súdu Košice I a následne rozhodovaný Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 1Cbi/2/2011, ktorý rozsudkom zo dňa 22. 06. 2016, potvrdeným Najvyšším súdom SR rozsudkom zo dňa 29. 11. XXXX, sp. zn. 2Obo/34/2016, rozhodol o tom, že zmluva o poskytnutí peňažných prostriedkov uzavretá medzi W.om M.om - SaS Slovensko ako veriteľom a Ing. J. O. - VMV - VAL - MART, W. O., V. O. a W. M. ako dlžníkmi dňa 28. 11. 2001 je neplatná v článku II., III., V. bod 6 a v prevyšujúcej časti ohľadom tejto zmluvy žalobu zamietol. Zároveň rozhodol o neplatnosti zmluvy o poskytnutí peňažných prostriedkov uzatvorenej medzi W. M. - SaS Slovensko ako veriteľom a Ing. J. O. - VMV - VAL - MART, W. O. ako dlžníkmi; ako aj o neplatnosti ďalších vyššie uvádzaných zmlúv, a teda krajský súd vyslovil neplatnosť všetkých zmlúv o poskytnutí finančných prostriedkov a zmlúv o zabezpečovacích prevodoch práva, čo potvrdil aj Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 2Obo/34/2016 zo dňa 29. 11. XXXX. Pred právoplatným skončením vyššie uvedených súdnych konaní však bola nehnuteľnosť opätovne prevedená na nového vlastníka prostredníctvom dobrovoľnej dražby, ktorá sa konala 02. 04. 2015, kde nehnuteľnosť vydražil žalovaný JUDr. Ing. J. O.. Žalobcovia namietali, že nie je možné, aby bol žalovaný dobromyseľný pri dražení nehnuteľnosti v dobrovoľnej dražbe. Namietali dobromyseľnosť jednotlivých vlastníkov na základe ich personálnej prepojenosti (viď bod 1.11 dôvodov napadnutého rozsudku). Žalovaný v konaní namietal existenciu naliehavého právneho záujmu žalobcov na požadovanom určení. Tvrdil, že žalobcovia sú nedbalými vlastníkami, resp. že porušili zásadu „bdeľým patrí právo“, keďže žalobu (sp. zn. 12Cb/188/08) žalobcovia podali až po 7. rokoch. Podaním doručeným súdu dňa 03. 03. 2021 uplatnil žalovaný na súde vzájomnú žalobu, ktorou sa domáhal určenia, že je výlučným vlastníkom predmetného bytu.

5. Okresný súd po vykonanom dokazovaní sa predovšetkým zaoberal otázkou existencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, a keďže ako vlastník predmetného bytu je na LV zapísaný žalovaný, mal za to, že žalobcovia majú naliehavý právny záujem na požadovanom určení, nakoľko požadované určujúce rozhodnutie je spôsobilé odstrániť právnu neistotu žalobcov a zároveň je spôsobilé vytvoriť pevný právny základ medzi stranami sporu.

6. Ďalej sa súd zaoberal vecnou legitimitáciou strán sporu, pričom dospel k záveru, že žalobcom v spore svedčí aktívna vecná legitimitácia, nakoľko v konaní bolo preukázané, že žalobcovia sú dedičmi poručiteľa Ing. J. O., ktorý zomrel dňa XX. XX. 2001 a žalobkyňa 1/ je pozostalá manželka po ňom, žalobcovia 2/ a 3/ sú deťmi žalobkyne 1/ a jej zomrelého manžela. Pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného mal súd preukázanú listom vlastníctva č. 2401, na ktorom je žalovaný vedený ako vlastník predmetného bytu.

7. Medzi stranami súd nepovažoval za sporné, že žalobkyňa 1/ so svojím zosnulým manželom Ing. J. O. nadobudla predmetný byt zo spoločných prostriedkov počas trvania manželstva na základe zmluvy o prevode vlastníctva bytu zo dňa 20. 10. 1991 a sporné nebolo ani to, že žalobkyňa so svojím zosnulým manželom uzavreli dňa 28. 11. 2001 s veriteľom W. M. - SaS Slovensko zmluvu o poskytnutí finančných prostriedkov, na zabezpečenie ktorej toho istého dňa uzavreli aj zmluvu o zabezpečení záväzku prevodom práva podľa § 553 OZ, na základe ktorej previedli svoje vlastnícke právo k predmetnému bytu na veriteľa. Sporné nebolo ani to, že veriteľ 17. 04. 2002, na ktorého bol neskôr uznesením Krajského súdu v Košiciach dňa 17. 05. 2002 vyhlásený konkurz, postúpil svoju pohľadávku voči žalobkyňi a jej manželovi na V. V., na ktorého bolo prevedené aj vlastnícke právo k predmetnému bytu, a ktorý následne na základe kúpnej zmluvy zo dňa 31. 03. 2008 previedol vlastnícke právo k bytu na Ing. W.a B.a, ktorý do konania vstúpil ako intervenient na strane žalovaného. Sporným nebolo ani to, že žalovaný predmetný byt nadobudol v dobrovoľnej dražbe konanej dňa 02. 04. 2015. Za sporné súd považoval to, či je žalovaný vlastníkom predmetného bytu najmä s poukazom na posúdenie kolízie princípu „nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet“(nikto nemôže na iného previesť viac práv než má sám), od ktorého odvodzujú svoje nároky žalobcovia, s princípom ochrany dobromyseľne nadobudnutých práv, na ktorom je založená obrana žalovaného. Okresný súd mal za to, že najpodstatnejšou pre rozhodnutie súdu bola skutočnosť, že zmluvy o poskytnutí finančných prostriedkov a zmlúv o zabezpečení záväzku prevodom práva boli v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 1Cbi/2/2011 určené za absolútne neplatné. Rozsudok Krajského súdu nadobudol právoplatnosť dňa 11. 01. 2019 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/34/2016 zo dňa 29. 18. XXXX, na základe čoho okresný súd dospel k záveru, že žalovaný vlastnícke právo k predmetnému bytu nikdy platne nenadobudol, a to z dôvodu, že ho platne nenadobudli ani jeho právni predchodcovia. Okresný súd teda uprednostnil princíp „nemo plus iuris...“ pred princípom ochrany dobromyseľne nadobudnutých práv,

vzhľadom na kolíziu týchto princípov medzi stranami sporu, pričom v tomto smere poukázal na závery uvedené v rozhodnutí Veľkého senátu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1V Obdo/2/2020 zo dňa 27. 04. 2021, v zmysle ktorého rozhodnutia nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka právna úprava umožňuje len v zákonom upravených prípadoch predstavujúcich výnimku zo zásady, že vlastnícke právo možno nadobudnúť len od vlastníka a neprichádza do úvahy, aby súdy bez toho, aby existoval zákonný podklad, rozširujúco vyvodzovali možnosť ochrany dobromyseľného nadobúdateľa tým spôsobom, že samotná dobrá viera nadobúdateľa postačuje na priznanie jej vlastníckeho práva. Súd poukázal aj na to, že záver, že ak zákon neustanoví inak, nikto nemôže previesť na iného vlastnícke právo, ktorým sám nemôže disponovať, vychádza aj z aktuálnej judikatúry ústavného súdu (nález Ústavného súdu SR z 19. 01. 2021, sp. zn. I. ÚS 510/2016, body 51. a 53. jeho odôvodnenia). Poukázal pritom aj na zásadu nedotknuteľnosti vlastníctva, z ktorej vyplýva, že vlastníak môže byť svojho vlastníctva zbavený len zákonným spôsobom. Za dôvodnú súd nepovažoval obranu žalovaného založenú na tvrdení, že žalobcom ako nedbalým vlastníkom, ktorí podali žalobu o určenie neplatnosti zmlúv až dňa 08. 09. 2008, neprináleží ochrana ich vlastníctva na úkor dobromyseľného žalovaného (viď bod 49. dôvodov napadnutého rozsudku).

8. Vzhľadom na podanie vzájomnej žaloby žalovaného v súdnej veci sa súd zaoberal otázkou, či na jeho strane existuje naliehavý právny záujem na ním požadovanom určení, teda či je určovacia žaloba schopná odstrániť existujúcu neistotu medzi stranami a poskytnúť pevný základ ich právny vzťah za predpokladu, že túto neistotu nie je možné odstrániť iným prostriedkom ochrany práv. Existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení žalovaný odôvodňoval existenciou konania sp. zn. 23C/5/2020, v ktorom žalobcovia spochybňujú jeho vlastnícke právo, z čoho žalovaný vyvodzuje, že jeho vlastnícke právo je ohrozené. S týmto tvrdením sa okresný súd nestotožnil a podanú vzájomnú žalobu nepovažoval za procesne prípustnú vzhľadom na skutočnosť, že zápis vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností svedčí v prospech žalovaného, a tento zápis sa v zmysle § 70 ods. 1, 2 zák. č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností považuje za hodnoverný, pokiaľ sa nepreukáže opak. Osoba zapísaná v katastri ako vlastníak teda nemá naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva, a to ani vtedy, ak sú voči nej stále podávané určovacie žaloby spochybňujúce jej vlastníctvo. Vzájomnú žalobu preto okresný súd zamietol.

9. Okresný súd vec právne posúdil podľa ust. čl. 20 Ústavy SR, § 123, § 124, § 129, § 130 ods. 1, § 132, § 134 ods. 1, 3, § 7 ods. 1, 2, § 460 OZ a podľa § 27 ods. 1 zák. č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách v znení účinnom ku dňu konania dražby, o náhrade trov konania a o náhrade trov konania o vzájomnej žalobe okresný súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, 2, ako aj podľa ust. § 262 ods. 1 CSP.

10. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej 15-dňovej lehote (§ 362 ods. 1 veta prvá CSP) odvolanie žalovaný z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 psím. f) a h) CSP). Tvrdil, že na základe vykonaných dôkazov súd dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu vo vzťahu k jeho dobromyseľnosti, ktorú odvodzuje od Ing. W.a B.a, jeho priameho právneho predchodcu, a na takto nesprávne zistený skutkový stav súd vec aj nesprávne právne posúdil. Súd nesprávne vyhodnotil nekonanie žalobkyne Marty O.vej, ktorá súčasne so svojím teraz už nebohým manželom Ing. J. O. neuplatňovali svoje práva právnymi prostriedkami, ktoré im právny poriadok umožňoval v zjavnom rozpore s právnou zásadou „bdeľým patrí právo“. Súd nesprávne uprednostnil právne postavenie žalobcov ako nedbalých vlastníkov, ktorí riadne a včas neuplatňovali prostriedky právnej obrany podľa slovenského právneho poriadku na jeho úkor ako dobromyseľného vlastníka, keď napr. podali žalobu o určenie neplatnosti zmlúv až dňa 08. 09. 2008, a teda po takmer 7 rokoch. Táto skutočnosť má právny význam rovnako ako skutočnosť, že konečné rozhodnutie, ktorým boli zmluvy v konaní sp. zn. 1Cbi/2/2011 určené za neplatné, nadobudlo právoplatnosť až dňa 11. 01. 2019. Rozsudok žiadal zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

11. Žalobcovia v písomnom vyjadrení k odvolaniu poukázali na to, že v podanom odvolaní je nedostatočne a niekde úplne chýba konkrétna argumentácia vo vzťahu k odvolacím dôvodom. Žalovaný v odvolaní len tvrdí svoju verziu vnímania dobromyseľnosti a rovnako len tvrdí, že súd nesprávne uprednostnil právne postavenie žalobcov ako nedbalých vlastníkov. Žalovaný v prospech svojich tvrdení nepredložil žiadne relevantné dôkazy, čím nedošlo k účinnému spochybneniu žalobných tvrdení žalobcov. Neuvedol žiadne nové hodnotiace úsudky a nepoukázal na takú právnu argumentáciu,

ktorá by mala za následok zmenu inak zrozumiteľnej a presvedčivej právnej argumentácie použitej v odôvodnení napadnutého rozsudku. Odvolacie námietky žalovaného sa obmedzili na zopakovanie už z konania pred súdom prvej inštancie stranám sporu známej argumentácie. Rozsudok žiadali ako vecne správny potvrdiť.

12. Žalovaný vo svojej replike zo 16. 11. 2022 uviedol, že zotrváva na svojich vyjadreniach a tvrdeniach uvedených v odvolaní.

13. Krajský súd, ako súd odvolací, odvolanie prejednal viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) bez nariadenia pojednávania na prejednanie odvolania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) a rozsudok okresného súdu v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP.

14. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku. Okresný súd riadne, dostatočne a presvedčivo v dôvodoch rozhodnutia vyargumetnoval na základe akých skutočností, dôkazov vec právne posúdil práve tak, ako ju posúdil. Okresný súd v konaní rozhodoval o kolízii princípov „nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet“ (nikto nemôže previesť na iného viac práv než sám má) so zásadou ochrany dobromyseľného nadobúdateľa nehnuteľností a rozhodoval o tom, ktorý z uvedených princípov treba uprednostniť v prípade ich kolízie. Uvedenú otázku súdy viackrát riešili rôzne, neexistoval jednotný názor na zodpovedanie vyššie uvedenej otázky až do rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí jeho veľkého senátu v konaní vedenom pod sp. zn. 1V Obdo/2/2020 zo dňa 27. 04. 2021, ktorým sa súd prvej inštancie riadil pri svojom rozhodovaní a na ktoré rozhodnutie okresný súd v dôvodoch napadnutého rozhodnutia podrobne poukázal (body 43.1 až 43.8 dôvodov napadnutého rozhodnutia), pričom názory vyjadrené Veľkým senátom obchodnoprávneho kolégia sú pre všetky senáty najvyššieho súdu záväzné a odvolací súd dodáva, že sú záväzné aj pre všetky všeobecné súdy SR. Správne okresný súd na základe uvedeného dospel k záveru, že najpodstatnejšou pre rozhodnutie súdu bola skutočnosť, že zmluvy o poskytnutí finančných prostriedkov a zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva zo dňa 28. 11. 2001 boli v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 1Cbi/2/2011 určené za absolútne neplatné, a teda žalovaný vlastnícke právo k predmetnému bytu nikdy platne nenadobudol z dôvodu, že ho platne nenadobudli ani jeho právni predchodcovia, ktorí prevádzali viac práv, než skutočne mali. Okresný súd teda správne uprednostnil v konaní princíp „nemo plus iuris...“ pred princípom ochrany dobromyseľného nadobúdateľa, a preto odvolací súd rozsudok v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil, a to aj vo výroku, ktorým okresný súd vzájomnú žalobu žalovaného zamietol. Aj v tejto časti rozhodnutia sa odvolací súd s dôvodmi napadnutého rozsudku v celom rozsahu stotožňuje. Žalovaný nemá naliehavý právny záujem na požadovanom určení z dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozsudku.

15. Okresný súd správne rozhodol aj o náhrade trov konania podľa zásady úspechu v konaní v zmysle ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP a uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcom 1/ až 3/ spoločne a nerozdielne náhradu trov konania, ako aj náhradu trov konania o vzájomnej žalobe v rozsahu 100 %, vzhľadom na 100 %-tnú úspešnosť žalobcov v konaní.

16. Podľa rovnakej zásady úspechu v konaní rozhodol odvolací súd aj o náhrade trov konania pred odvolacím súdom, odvolací súd rozhodol o náhrade trov konania taktiež podľa ust. § 255 ods. 1, 2 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého ustanovenia o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí v spojení s § 262 ods. 2 CSP, podľa ktorého o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
  - b) kto ho robí,
  - c) ktorej veci sa týka,
  - d) čo sa ním sleduje a
  - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).